

[Finansministeren.]

punkt, hvor man nu lægger afgifterne fast, måske i nogen grad er af tilfældig karakter. Hvis priserne skulle falde betydeligt i de nærmeste måneder, kan man sige, at afgiftens beløb i nogen grad er fastsat ud fra forkerte forudsætninger, og derfor er en sådan regulering foreslået.

Jeg skal anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Carl M. Nielsen: De to lovforslag, der nu er forelagt for landstinget, har den højtærede landbrugsminister og den højtærede finansminister gjort rede for, så jeg skal fatte mig i meget stor korthed.

Lovforslaget om den gældende hudeordnings ophør er, som det allerede er nævnt, et resultat af det politiske forlig, der afsluttedes i marts, og det er også nævnt, at forhandlingerne har været vanskelige at gennemføre.

Det var klart, at priserne på fodtøj ville stige, når hude- og skindpriserne gik op. Jeg ser i bemærkningerne til lovforslaget, at der regnes med en prisstigning i lovens gyldighedsperiode på 38,5 mill. kr.

Der foreslås nu en eksportafgift på voksne kreaturer og fedekalve, der udføres her fra landet, til at imødegå noget af denne prisstigning, så at landbruget, således som det var en forudsætning, kommer til at udrede en trediedel, og jeg forstår, det er hensigten, at der vil blive fremsat forslag om en rabatordning for børn.

Jeg ser i bemærkningerne, at der er mulighed for et prisfald på oksekød på indtil 37 øre pr. kg, hvilket jeg håber bliver tilfældet.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på de enkelte bestemmelser i lovforslaget: det har fået en let gang igennem det andet høje ting, og jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Det er ganske naturligt, at man samtidig med hudeordningens ophør har opmærksomheden henledt på de lagre af huder, skind og læder, der er tilstede enten på det ene eller det andet sted. Det er anført i § 1, at de lagre, der den 24. maj 1951 ved døgnet begyndelse forefindes, drages ind under bestemmelserne, så at statskassen kan få, hvad den har krav på. Der er opført en række satser, hvorefter afgifterne skal udredes, men det ville føre for vidt at komme nærmere ind på disse.

Også dette lovforslag kan jeg på mit

partis vegne anbefale til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Grue-Sørensen: I min glæde over, at retfærdigheden med hensyn til den gældende hudeordning nu sker fyldest, kan jeg ikke tilbageholde nogle bemærkninger, selvom den højtærede landbrugsminister har givet værdifulde oplysninger om virkningen af den foreslåede ordning.

Siden krigens begyndelse har vi haft maksimalpris på saltede huder på 1 kr. 80 øre pr. kg og på spædkalveskind på 7 kr. 50 øre. Disse priser blev fastsat ved krigens begyndelse, og så længe krigen stod på, kunne vi forsåvidt affinde os med dem, men efter krigens afslutning er der igen konstateret en verdensmarkedspris. I øjeblikket er verdensmarkedets pris for huder pr. kg 4 kr. 50 øre og for spædkalveskind 25 kr., og det er ganske naturligt, at der med en så stor prisforskel er fremkommet højlydte protester fra landbrugets side imod den hudeordning, vi nu har haft i så mange år. Der er vel heller ikke andre priser end netop disse, der har været uændret siden 1939.

Det kunne være ret interessant at gøre op, hvor meget dette egentlig har betydet for landbruget, og jeg har taget antallet af slagtinger i 1950 for at se, hvor meget det drejer sig om efter de da gældende hudepriser. Der er i året 1950 slagtet ca. 250 000 store kreaturer til hjemmemarkedet, og prisdifferencen imellem maksimalprisen og verdensmarkedsprisen på huder er anslået til 120 kr. Det vil med andre ord sige, at alene på store kreaturer har landbruget afgivet en prisforskel på 30 mill. kr. Der er yderligere slagtet 240 000 fedekalve og 625 000 spædkalve, hvilket giver en forskel på henholdsvis 60 kr. og 30 kr. pr. dyr, så at der tilsammen bliver en forskel på 62 mill. kr. Det er derfor ikke så mærkeligt, om der fra landbrugets side er forbundet en vis tilfredsstillelse med ophævelsen af den nugældende hudeordning.

De lovforslag, som her er fremsat af den højtærede landbrugsminister og den højtærede finansminister, udgør jo en part af forliget. Efter det forlig, der er indgået, må landbruget tage sin part af udgifterne til en nedsættelse af skotøjsprisen og læderprisen, og landbrugets andel skal, som den højtærede minister nævnte, være en trediedel. Denne trediedel tilvejebringes på to måder, dels gennem en eksportafgift på kød, der vil andrage 8 øre pr. kg, og så den prisnedsættelse, som fremkommer ved,